

Απώλεια μνήμης που θεραπεύτηκε Memory loss - healed

Μεταφράστηκε από το περιοδικό *Christian Science Journal*, Τόμος 127, Αριθμός τεύχους 01

Χάνω το μυαλό μου, σκέφθηκα. Πριν πέντε περίπου χρόνια, άρχισε να γίνεται δύσκολο να θυμάμαι οτιδήποτε. Σκέψεις έρχονταν και έφευγαν αλλά τίποτε δεν έμενε στην μνήμη μου. Συνεχώς υπήρχε ένα κενό. Παλαιές γνωστές ιστορίες από την Αγ. Γραφή, ονόματα αγαπημένων, ο συνδυασμός της κλειδαριάς του ποδηλάτου μου, το τι έκανα πριν ένα λεπτό, όλα φαίνονταν να τα ξεχνάω. Η επανάκτηση της διαύγειας του μυαλού μου ξεκίνησε με μία απλή προσευχή. Έλεγα, «θυμήσου με Πατέρα», και όχι, «βοήθησέ με να θυμηθώ» αλλά «θύμισέ μου την παρουσία Σου. Άφησέ την να γεμίσει την συνειδησή μου και να διώξει κάθε αίσθηση φόβου ή αρρωστίας. Είμαι πάντα και συνεχώς σε μία κατάσταση συνειδητής επίγνωσης της παρουσίας Σου, και όλων των ιδεών που περιέχονται σε Σένα.»

Άλλες φορές έλεγα απλά, «Σε ευχαριστώ Θεέ μου. Σε ευχαριστώ που γνωρίζεις όλα όσα πρέπει να γνωρίζω. Σε ευχαριστώ που μου προσφέρεις τις ιδέες Σου και τις γνώσεις Σου. Σε ευχαριστώ που με προσέχεις, που μου θυμίζεις ότι είμαι παιδί Σου και ότι δεν είμαι μόνος.»

Η βιβλική περικοπή, «Το αυτό δε φρόνημα έστω εν ημίν το οποίον ήτο και εν τω Χριστώ Ιησού,» (προς Φιλιπ. 2:5) έγινε μόνιμος συνοδός μου. Προσευχόμουν, «Πατέρα, άφησε αυτόν τον Νου να είναι μέσα μου, ο οποίος ήταν και στον Ιησού Χριστό.» Γνώριζα ότι αυτός ο Νους που είναι θεός, περιέχει ιδιότητες όπως, η πνευματική οξύνοια, η αντίληψη και το μνημονικό. Η αναγνώριση ότι ήμουν αχώριστος από την νοημοσύνη, την ικανότητα κατανόησης και την σοφία του Δημιουργού μου, με ελευθέρωσαν από την ψεύτικη δοξασία ότι οι σκέψεις μου θα ήταν δυνατόν να χωριστούν από την πηγή τους, και ότι είχα έναν νου χωριστά από τον Θεό, που να ξεχνά και να αρρωσταίνει.

Η απόκτηση και η διατήρηση της συνειδησης της παρουσίας Του Θεού, είναι μία εμπειρία που προκαλεί δέος.

Μέσα στην σύγχυση και τον φόβο ότι θα χάσω τα λογικά μου, άρχισα να αποκτώ λίγη ηρεμία, καθώς άρχισα να καταλαβαίνω την ενότητά μου με τον Θεό. Αυτή η κατανόηση με ελευθέρωσε από το άγχος και τον πανικό και με εμπύχωσε φέρνοντάς μου μία αίσθηση ηρεμίας. Η αίσθηση της παρουσίας του θεού Νου, έγινε πιο σημαντική για μένα, από κάθε άλλη σκέψη ή πράξη. Η αναγνώριση της παρουσίας του Θεού, κάθε στιγμή, έγινε ένας φυσικός τρόπος σκέψης. Σε κάθε ευκαιρία, διακήρυττα ότι υποστηρίζομαι από τον Θεό. Αυτό με βοήθησε να θυμάμαι, όσα πράγματα ήταν ανάγκη να θυμηθώ. Περίεργες πληροφορίες που ούτε τις γνώριζα, άρχισαν να εμφανίζονται στη σκέψη μου. Ήμουν ικανός να παίρνω γρήγορες αποφάσεις, και οι απαντήσεις στα προβλήματα άρχισαν να εμφανίζονται αβίαστα. Έμενα σταθερός στις προσευχές μου εκφράζοντας, κάθε στιγμή, πλήρη πνευματική ικανότητα, και ανακάλυψα ότι είχα κουράγιο να μη δέχομαι, τίποτε λιγότερο.

Η απόκτηση και η διατήρηση στην συνειδησή μου της παρουσίας του θεού, ήταν μία τρομερή εμπειρία. Καταλάβαινα καλύτερα ότι ο λόγος του Θεού, μου μιλάει πάντα με τρόπο που μπορούσα να κατανοήσω. Αντικαθιστά και διορθώνει κάθε ανθρώπινη άποψη ή φόβο, που θα μπορούσε να μας επηρεάσει. Στην προς Ρωμαίους επιστολή (κεφ. 12:2), διαβάζουμε: « Και μη συμμορφώνεστε με τον αιώνα τούτον, αλλά μεταμορφώνεστε δια της ανακαινίσεως του νοός σας, ώστε να δοκιμάζητε, τι είναι το θέλημα του Θεού, το αγαθόν και ευάρεστον και τέλειον.» Και αυτή η ανανέωση του μυαλού μου συνεχίζεται.

Στηρίχτηκα στην «παρουσία του νου» του Θεού για κάθε σωστή σκέψη. Για μένα, αυτή η ανανέωση σήμαινε την πλήρη αποκατάσταση και κανονική λειτουργία της διανοητικής μου δραστηριότητας.

Για Για άλλες μεταφράσεις στα Ελληνικά, μπορείτε να συνδεθείτε με την ηλεκτρ/διεύθ. <http://www.spirituality.com/cskirkas>

Διαβεβαίωνα συνεχώς ότι, εφόσον είμαι η έκφραση του Νου, δεν είναι δυνατόν να υπάρξει καμία έλλειψη της πλήρους λειτουργίας του νου μου, ούτε μπορεί κάποιος άλλος νους να μπει ανάμεσα σε μένα και τον Θεό. Αυτή η αλήθεια, εξόρκισε την υποβολή ότι κάτι μου συνέβαινε και δεν ήξερα ή δεν το θυμόμουν. Ο στίχος, «Δος μας ξανά σκέψη σωστή», (από το Υμνολόγιο της Χριστιανικής Επιστήμης), που είναι γραμμένο από τον John Greenleaf Whittier, ήταν κάτι που το τραγουδούσα με χαρά. Ξέχασα ό,τιδήποτε θεωρούσα ότι προέρχεται από τον δικό μου νου, και ταπεινά στηρίχτηκα, για κάθε σωστή σκέψη, στην «παρουσία του νου» του Θεού.

Για να επιτευχθεί η θεραπεία χρειάστηκε επίμονη προσευχή, αλλά σταδιακά, μετά από μερικούς μήνες, η πίεση και ο φόβος που αισθανόμουν εξαφανίστηκε. Μπορούσα να θυμηθώ κάθε πράγμα που έκανα, που βρίσκονταν τα κλειδιά του αυτοκινήτου ή το όνομα κάποιου γνωστού μου. Πόση χαρά αισθανόμουν! Ονόματα, ημερομηνίες, τοποθεσίες, γεγονότα, όλα επανήλθαν στην μνήμη μου, καθώς βάσισα την εμπιστοσύνη μου στον άπειρο Νου για να εκδηλωθούν.

Είμαι ειλικρινά ευγνώμων για την γαλήνη και την νηφαλιότητα του νου, που συνεχίζω να βιώνω σήμερα.

Linda Dinardo, Venice, Florida, USA